

1

לא מתערבת

אסא

"את עסוקה?" הצצתי מאחורי הילדה שלי. היא חייכה ושפשפה את עיניה.

"קצת, אבל אני שמחה להפסיק. מה קורה, אמא?"

"אני רוצה לכתוב משהו למתנדבות שלי," שיתפתי אותה. "איזשהו משפט חזק שיגרום להן להרגיש טוב עם עצמן וגם להמשיך לתרום במקביל. אני יושבת על זה כבר שעה, ופתאום אני קולטת שיושבת לי קופרייטרת מעבר לדלת, ואפילו לא חשבתי לנצל אותה."

"אולי לפני שעה עוד היית יכולה לנצל אותי," גנחה מלי. "עכשיו הראש שלי אטום ויבש לגמרי. מצדו את יכולה גם לכתוב: רוצה שכר גדול בשמיים? תמשיכי להתנדב."

היד שלי כבר כמעט נעה על הדף, מעתיקה את המשפט שציטטה מלי בעיניים עצומות. ברגע האחרון קלטתי את החיוך שלה.

"אוף איתך," דחקתי בכתפה. "עוד הייתי שולחת את המשפט הזה להדפסה."

"עם השם שלי בסוגריים, צחקקה מלי. "כדי שאף אחד לא יגנוב ממני את הזכויות עליו."

הטלפון צלצל.

נעמדתי בקפיצה על רגליי.

זה לא היה הנייד שלי, אליו מתקשרות כל הרכזות, המתנדבות והנשים שזקוקות לי.

זה היה הטלפון. והצלצול שלו תמיד עוצר לי את הנשימה לרגע.

מלי כבר הסתובבה חזרה אל המסך, ויכולתי רק לראות את הכתפיים הישרות שלה מאחור.

המספר היה חסוי. הושטתי יד והרמתי.

"ערב טוב, משפחת שחר?"

"כן, ערב טוב."

"אני מדברת עם אסתר, עם הגברת שחר?"

"אסתי!" דייקתי. עוד שש שנים, כשאגיע לגיל שישים אולי אחליף את השם שלי לאסתר. עד אז אני אסתי.

"ערב טוב, אסתי."

אם להאמין לשתינו, זה עתיד להיות ערב טוב מאד.

"מדברת כאן רות רובינפלד, את לא מכירה אותי, אבל אני שמעתי דברים מאד טובים על המשפחה שלכם. התקשרתי כדי להציע שידוך לבת."

הלב שלי האץ. היו תקופות, בהן טלפון כזה הגיע פעם בשבוע בערך. לאחרונה אנחנו יכולים לחכות חודש עד שהוא בא.

וככל שחולף זמן רב יותר, הלב שלי דופק מהר יותר.

"מדובר על בחור מצוין, ירא שמיים מאד, יושב ולומד ברצינות, משיבת תורת צבי', חכם, חושב, מעמיק, משפחה טובה."

המילים, רק מילים, חלפו דרך האוזן שלי, עברו את המסלול דרך עור התוף, האוזן התיכונה והאוזן הפנימית. משם הן דהרו עם הדם דרך הוורידים עד הלב שלי, ושם הסתערו עליו ונקשו בכל הכוח.

כמעט תמיד היו אלה אותן מילים, ובכל פעם הן הסעירו אותי מחדש.

כל פעם מחדש זה יכול להיות זה.

"נשמע טוב," אמרתי בזהירות - אישה מנוסה שכמוני. הקול שלי יציב, מתעניין רק מעט ורשמי מאד. זאת בסך הכול הצעה, ורות רובינפלד לא אמורה לדעת שהלב שלי כבר מתאמן על הריקוד לחתונה.

"אני רוצה כמובן לשמוע עוד פרטים על המשפחה, מקום מגורים, ועוד נתונים על הבחור עצמו."

רות השתעלה, והלב שלי התנדנד ונעצר.

"עם השמות של ההורים יכולה להיות לנו בעיה," היא התנסחה בזהירות. "חוץ מזה הכול ברוך השם בסדר גמור. לאמא קוראים שרה. זאת בעיה מבחינתכם? יש לבת שלך שם נוסף?"

הלב שלי התקפל והתיישב במקום.

הגרון שלי צרב.

לכסנתי מבט אל הילדה שלי, אל מלי, שישבה בחדר העבודה שלה, אצבעותיה הארוכות נחות על המקלדת בלי לזוז.

לא ראיתי את הפנים שלה.

לא הייתי צריכה.

עצמתי עיניים לחלקיק שנייה, וכשפקחתי אותן ודיברתי, לא היו במילים שלי שמץ מהצרידות ומחוסר הביטחון שהרגשתי.

"קוראים לה רק מלכה." הבהרתי. "לא שרה."

"לא?" רות נשמעה מבוהלת. "אז טעיתי, או מה? הייתי בטוחה שקוראים לה שרי, זה המידע שקיבלתי."
בלעתי את רוקי וקיפלתי את קצות אצבעותיי פנימה לאגרוף.

"שרי קטנה יותר, בת עשרים וחמש," אמרתי בשקט. "אנחנו שומעים שידוכים למלי, הגדולה. היא בת עשרים ושמונה. בן כמה הבחור, אמרת?"
"עשרים ושש." הקול שלה הפך קפוץ ודוקרני. לא הכרתי את רות. הכרתי את הקול הזה. "הם לא ירצו מישהי מבוגרת ממנו, אסתי."
אסתי. זאת הפעם רציתי שתקרא לי אסתר. רק הפעם רציתי להרגיש אסתר.

"אז אני מצטערת." עפעפי התכווצו. רות לא ראתה אותם. לא ראתה אותי.
"טוב, שיהיה לכם כל טוב ובשורות טובות."

היא כבר עמדה לנתק, הייתי בטוחה.

"רק עוד משהו קטן, אסתי, אני מקווה שזה בסדר שאני אומרת. לא מתערבת לכם בשיקולים והכול, אבל אני חושבת שאתם עושים טעות."
"תודה." אמרתי לה, ונפרדנו.

הלכתי עיוורת אל החדר של מלי, הילדה הגדולה והמוצלחת שלי. היא לא הסתובבה אלי. לא רציתי שתסתובב.
יכולתי לדמיין את עיניה עכשיו.

ורציתי להתקשר שוב למספר החסוי הזה, לשמוע את קולה הבטוח של רות רובינפלד. ולומר לה שאני לא עושה טעות. אני לא.